

Femmy's collega slijmt bij de baas

'ZAL IK HETZELFDE SPELLETJE GAAN SPELEN?'

Ondanks de vele reorganisaties heeft Femmy (39) het al jaren naar haar zin op haar werk. Vele ontslagrondes heeft ze inmiddels overleefd, maar deze keer maakt ze zich serieus zorgen om haar baan. Haar naaste collega Ramona is namelijk wel héél close met de baas...

“**D**e reorganisaties op mijn werk bij de bank - ik ben eraan gewend geraakt. Er worden al jaren mensen ontslagen en de afdelingen worden steeds weer omgegooid. Vervelend, maar het is me altijd gelukt om er luchtig onder te blijven. Veertien jaar geleden kwam ik er werken en altijd heb ik mijn beste beentje voorgezet, ondanks het feit dat al die reorganisaties zeker niet leuk waren. Inmiddels heb ik drie leidinggevenden gehad en vele collega's heb ik zien komen en gaan.

Zes maanden geleden kreeg ons team zijn huidige vorm: ik en nog twee collega's uit ons filiaal, aangevuld met Rob en Ramona uit een ander filiaal. Ramona kwam iets eerder bij ons dan Rob. 'Ja, Rob, die ken ik wel,' zei ze destijds. 'Ik heb weleens projectjes met hem gedaan.' De manier waarop ze het woord 'projectjes' uitsprak! Het riep bij mij een gevoel van weerzin op, dat ik echter snel onderdrukte. Ik wilde niet te snel een oordeel over haar vellen - ze was er nog maar net, ze moest een kans krijgen - maar een natuurlijke klik was er vanaf het begin al niet. Die klik is er ook nooit gekomen en Ramona trekt Rob daar helaas in mee.

Sneren

Een maand of twee geleden kwam Ramona naar me toe met een rapport dat ik had gemaakt. Ik zat net aan de lunch met mijn collega Lize.

'Hier, op deze pagina, kun je me uitleggen wat die zin betekent?' vroeg ze. 'Misschien ligt het aan mij, hoor, maar voor mij is dat Chinees.'

Ik boog me over het rapport. Het was een zin in een standaardtekstje dat we altijd gebruiken en dat zei ik haar ook.

En ik legde haar uit wat ermee bedoeld werd. Ze knikte hooghartig. 'Ik zal even met Rob bespreken dat we er alert op moeten zijn dat het taalgebruik ook begrijpelijk moet zijn voor klanten. Dat schort er in jouw rapporten nogal eens aan.' Ze liep met overdreven wiegende heupen weg, nog voordat ik iets had kunnen zeggen. Werd ik nu werkelijk door haar ter verantwoording geroepen voor iets dat niet eens van mij afkomstig was?

Mijn collega Lize had het tafereel met open mond gadegezien. 'Wat was dat nou?' vroeg ze me verbaasd. Dat vroeg ik me ook af en ik nam me voor om zoiets niet meer te laten gebeuren.

Toch is het daarna nog een paar keer voorgekomen dat Ramona me volkomen onverwacht een sneer gaf. Soms reageerde ik erop, maar meestal deed ik net alsof ik haar niet hoorde. Zij is niet mijn baas, dacht ik dan. Maar Rob is dat wel. En ook hij heeft me inmiddels aangesproken op dingen waarvan ik weet dat ze van Ramona afkomstig zijn. Tenenkrommend. Ramona windt Rob compleet om haar vinger. Het eerste wat ze doet als ze 's ochtends op kantoor komt, is Rob een kop koffie brengen. 'Even de baas van wat brandstof voorzien,' zegt ze dan.

Het is opvallend hoe vaak ze onderonsjes hebben in zijn kantoor. Wat er dan besproken wordt, weet ik niet. Net zoals ik niet weet wat ze tijdens de lunchpauze bekokstoven. Heel vaak lunchen ze 'toevallig' op dezelfde dagen buiten de deur. Met elkaar of niet, dat weet ik niet, maar ik heb zo mijn vermoedens. Ramona vindt het heerlijk om met 'nieuwttjes' te strooien en er dan fijntjes aan toe te voegen dat Rob haar dat heeft verteld. Of ze maakt deze opmerking, ook zo leuk: 'O,

dat wist ik allang. Rob had me al stiekem ingelicht!'

Alles wijst erop dat Ramona als werknemer een streepje voor heeft. En ik moet toegeven: daar heeft ze hard haar best voor gedaan. Haar moeite zal waarschijnlijk ook nog beloond worden, ten koste van mij...

Zenuwachtig

Toevallig weet ik - dankzij de geruchtenmachine die weer op volle toeren draait - dat er nog een laatste ontslagronde op het programma staat. Het ziet er niet goed voor me uit. Ramona en ik werken er minder lang dan mijn andere twee collega's, dus het zou best kunnen dat een van ons voor ontslag in aanmerking komt. En als Rob iemand moet aanbevelen, dan weet ik het wel.

Ik heb erover nagedacht om openlijk de strijd met haar aan te gaan en haar spelletje mee te spelen. Ook heb ik manieren bedacht om net zo dik te worden met de baas als zij. In gedachten zie ik mezelf al bij personeelszaken of bij de vertrouwenspersoon zitten. Maar eigenlijk vraag ik me af wat het allemaal voor zin zal hebben. Het zal erop lijken dat ik haar zwart wil maken.

Lize zegt dat ik me niet druk moet maken. 'Ramona is zo doorzichtig als ik weet niet wat. Als het over inzet gaat en over kwaliteit, dan kiezen ze heus wel voor jou,' zei ze bevestigend.

Ik weet het zo net nog niet. Zolang ik niets doe, voelt het alsof ik alle controle verlies. En daardoor misschien ook wel mijn baan. Zo luchtig als ik in eerdere reorganisatierondes stond, zo zenuwachtig ben ik nu... Wat kan ik doen om ontslag te vermijden? Of is de strijd bij voorbaat al verloren? ■